

— obciążenie Komisji kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi 10 zarzutów.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie podstawowego prawa do skutecznej ochrony prawnej oraz podstawowego prawa do dobrej administracji oraz do uzasadnienia w wyniku braku uzasadnienia zaskarżonej decyzji.
2. Zarzut drugi: naruszenie prawa podstawowego do skutecznej ochrony prawnej i prawa do uzyskania pouczenia o środkach prawnych w wyniku braku pouczenia o możliwych środkach prawnych.
3. Zarzut trzeci: naruszenie art. 4 ust. 2 tiret trzecie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 ⁽¹⁾.
4. Zarzut czwarty: naruszenie art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia (WE) nr 1049/2001.
5. Zarzut piąty: naruszenie art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 1049/2001.
6. Zarzut szósty: naruszenie art. 4 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia (WE) nr 1049/2001.
7. Zarzut siódmy: naruszenie podstawowego prawa do dostępu do dokumentów.
8. Zarzut ósmy: naruszenie podstawowego prawa do dostępu do dokumentów i zasady proporcjonalności w wyniku nieprzyznania choćby częściowego dostępu do akt, które były przedmiotem wniosku o udzielenie dostępu.
9. Zarzut dziewiąty: naruszenie art. 101 TFUE poprzez praktyczne uniemożliwienie skarżącej zbadania, czy przysługują jej roszczenia odszkodowawcze z tytułu naruszenia prawa konkurencji, i ich ewentualnego podniesienia.
10. Zarzut dziesiąty, podniesiony posiłkowo: naruszenie prawa skarżącej do sporządzenia jawnej wersji decyzji Komisji w postępowaniu kartelowym AT/39914 – EIRD i spisu treści akt Komisji w tym postępowaniu [rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 i art. 30 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 ⁽²⁾].

Skarżąca podnosi w tym kontekście, że nie występowały przesłanki zastosowania odstępstwa przewidzianych w art. 4 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, które uzasadniałyby nieujawnienie skarżącej dokumentów, których dotyczyły jej wnioski.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. L 1, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 2 listopada 2015 r. – LL/Parlament

(Sprawa T-615/15)

(2016/C 027/84)

Język postępowania: litewski

Strony

Strona skarżąca: LL (Wilno, Litwa) (przedstawiciel: adwokat J. Petrulionis)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji D(2014) 15503 sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 17 kwietnia 2014 r. oraz noty debetowej nr 2014-575, wystawionej na podstawie owej decyzji w dniu 5 maja 2014 r.;
- obciążenie strony pozwanej wszystkimi kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi dwa zarzuty.

Prawidłowość płatności oraz ważność i zgodność z prawem jej odzyskania

Skarżący utrzymuje, że w decyzji D(2014) 15503 sekretarz generalny Parlamentu Europejskiego całkowicie bezpodstawnie i niezgodnie z prawem uznał, że kwota 37 728 EUR została nienależnie wypłacona skarżącemu oraz bezpodstawnie i niezgodnie z prawem w świetle art. 68 przepisów wykonawczych do Statutu posła do Parlamentu Europejskiego i art. 80 zasad stosowania rozporządzenia finansowego polecił księgowemu Parlamentu Europejskiego, aby odzyskał od skarżącego kwotę 37 728 EUR i zgodnie z przewidzianą procedurą powiadomił o tym skarżącego poprzez wystawienie noty debetowej nr 2014-575.

Według skarżącego wydając tę decyzję sekretarz generalny Parlamentu Europejskiego wziął pod uwagę jedynie dwa elementy, a mianowicie sprawozdanie OLAF i okoliczność, że skarżący nie dostarczył dowodu na to, że wypłacona kwota została wykorzystana zgodnie z jej przeznaczeniem. Skarżący podnosi, że nie zgromadzono jednak żadnych informacji, które potwierdzałyby, że wykorzystał on otrzymaną płatność do celów innych niż ten, do którego była ona przeznaczona, a tym samym naruszono art. 14 przepisów dotyczących kosztów i dodatków dla posłów Parlamentu Europejskiego.

Termin przedawnienia oraz zastosowanie zasad rozsądnego terminu, pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań

Skarżący twierdzi, że w decyzji D(2014) 15503 sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego i w notie debetowej nr 2014-575 nie zachowano terminu przedawnienia przewidzianego w art. 81 rozporządzenia finansowego i w art. 93 zasad stosowania rozporządzenia finansowego, a także że nie zostały spełnione wymogi wynikające z zasad rozsądnego terminu, pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań.

Według skarżącego właściwe instytucje Unii w sposób bezpodstawny i niesprawiedliwy oraz przez nieracjonalnie długi okres zwlekały z wykonywaniem swych kompetencji i podejmowaniem stosownych decyzji. W ten sposób naruszone zostały prawa skarżącego, w tym prawo do obrony i należyte wykonywanie tego prawa, gdyż ze względu na długi okres, jaki upłynął pomiędzy objętymi dochodzeniem wydarzeniami a podjęciem stosownych decyzji skarżący został obiektywnie pozbawiony możliwości skutecznej obrony przed stawianymi mu zarzutami, przedstawienia dowodów i podjęcia wszelkich innych koniecznych środków w celu zapewnienia, aby badana sprawa została rozstrzygnięta w sposób sprawiedliwy.

Skarga wniesiona w dniu 3 listopada 2015 r. – Transtec/Komisja

(Sprawa T-616/15)

(2016/C 027/85)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Transtec (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat L. Levi)

Strona pozwana: Komisja Europejska